

Kirjekuori:
Neiti Laina Siltaloppi
Ilmajoki as.
Leima: Karijoki 7 XII 44

Kirjeen teksti:
Karijoella 4.11.-44.
Hyvä Laina!

Parhaat terveiseni täältä siviilistä! Mitä Sinulle nyt kuuluu? Siittä onkin jo kaksi kuukautta kun lähdin Ilmajoelta. En ole saanut sieltä vielä minkäänlaisia tietoja. Varikon pojat lupasivat pian kirjoittaa, mutta niin se on jäänyt heiltäkin, samoin kuin minultakin. Sinulle oli aikomus kirjoittaa aikaisemmin, mutta kuten olet huomannut on sekin jäänyt tekemättä. Enhän toki tiedä, oletko odotanutkaan kirjettä. Niin, mitten teillä on mennyt? Toivottavasti kaikki ovat olleet terveenä. Työtä ja puuhaa varmaankin riittää, vaikka puutarhassa ei olekkaan nyt töitä niikuin kesällä. Tietysti käyt edelleenkin laulamassa, varmaankin se onkin hauskaa, kun on saanut ne laulun lahjat. Ja onhan siellä suuressa maailmassa niitä huvituksia, iltamia, elokuvia y.m. Niin ja sitten ne asemalla käynnit ja ne "treffit" Kukapa tietää vaikka ne toiset tytöt olisivat saaneet sinutkin innostumaan, onhan se niin yleistä sielläpäin. Vai vieläkö Sinä haaveilet siitä vanhanpiian talosta---? Se ei ole luvallista nykyaikana-----!

Siellä oli ne varikkolaisten lähtiäisjuhlat. Minäkin sain kutsun sinne. Teki vähän mieli lähteä, jos sinne olisi tullut entisiä varikon sotilaita. Siellä oli varmaankin "railakkaat" juhlat. Väkeä paljon kun niitä varikon naisia oli niin paljon. Minulla ei kylläkään ollut viimeaikoina mitään suhteita varikon naisten kanssa, että senvuoksi olisi "vetänyt" sinne juhliin. Puhuivat kyllä, että jonkun entisen kanssa olisi vielä, mutta ei ole totta. Olin kyllä jolloinkin hänen kanssaan puheissa ja ennen lähtöäni pyysi puheilleen, siinä kaikki. Siellä tietenkin kerrotaan kaikenlaisia juttuja varikon miehistäkin, jotka kaikki eivät ole tosiakaan. Paljonhan tosin siellä ehtii nähdä ja kuulla—ja tapahtuakin—huonoakin—varikon miehillekin. Minä olenkin aika tyytyväinen sotareisuuni. Eihän minulle jäänyt mitään katkeria muistoja, vaan päinvastoin hyviä, niinkuin Teilläkin. Sainhan Teillä niin paljon hyvyyttä osakseni, jota en unhoita ja josta olen kiitollinen. Monesti muistuu Ilmajoki mieleen ja tunnen kaipautta sinne—ei kylläkään vartiotehtäviin—olihan se elämä monessa suhteessa erilaista kuin täällä siviilissä. Toisinaan tuntuu tämä arkinen aherrus tarkoituksettomalta ja yksitoikkoiselta, johon kaipaa vaihtelua. Iltamahovitkaan ei paljon kiinnosta täällä siviilissä, enkä monesti ole ollutkaan niissä.

Pääsihän ne miehet vihdoinkin vapaaksi niistä sotahommista. Tietysti Toivokin on jo tullut kotiin? Veljet ja Sisko ovat myöskin tulleet jo kotiin. Itsenäisyyspäivänä on sitten vastaanottojuhlat sotatoimista vapautuneille, sekä heidän omaisilleen.

Onko sieltä Varikolta päässy kaikki sotilaat siviiliin? Puhuivat että he pääsevät ja tulee siviilivartio. Naiset eivät luultavasti ole enää siellä Varikolla töissä. Missä Neiti Suutari on nykyisin, Hänellekin terveisiä. Ja entäs se Rintalan isäntä, tekikö hän lähempää tuttavuutta Selman kanssa tai jonkin toisen? Lauri kävi tietysti Teillä, kuten ennenkin. Täältä ei nyt sitten kummempia kuulukkaa.

Minä elelenkin paremminkin vain niinkuin vanhanpojan elämää. Ja niinpä se aika sitten menee- ja on menny- päivästä toiseen, koskapa olen saavuttanut tuon paljon puhutun vanhan-pojan iän ja tittelin.

Ja näinhän se menee ehkä edelleenkin- jos ei toisin----tulevaisuuskin on hämärän peitossa. Sananlasku kyllä sanoo, että “Kaksin aina kaunihimpi”, ja ehkäpä se niin onkin, vai kuinka?

Mutta kyllä mina nyt lopetan tämän sepustukseni.

Kirjoitathan Sinä, toivon ainakin, että pian saisin Sinulta kirjeen. Siis kuulemiin ja toivottavasti näkemiinkin.

Paljon terveisiä ja kiitoksia Teille kaikille, mutta eniten Sinulle.

Svante.

